

POSTANOWIENIE

10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 10 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa I.Ś. i M.Ś.
przeciwko O. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
i Powiatowi N.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej I.Ś. i M.Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 9 grudnia 2022 r., I ACa 843/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[dr]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powodowie wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego, tj.: art. 31 k.r.o., art. 66 ust. 4 pkt 6, art. 81 ust. 15 oraz art. 83 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz.1251), art. 417 § 1 i 2 k.c., art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., 232 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 5 i w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 2⁵ k.p.c. oraz w zw. z art. 205¹² § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c., art. 322 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c., art. 5 § 1 k.p.c. w zw. z art. 212 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c., art. 243² k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., w zw. z art. 391 k.p.c., oraz art. 378 § 1 k.p.c., i art. 382 k.p.c., w zw. art. 391 § 1 k.p.c., których to naruszeń – jak stwierdzili – dotyczą zarzuty podniesione w ramach podstaw kasacyjnych.

Skarżący powołali się też na nieważność postępowania ze względu na pozbawienie ich możliwości działania w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji wskutek pominięcia ich wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi ewentualna nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a jedynie przed sądem drugiej instancji (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r., II CSK 80/09). Zaniechanie powtórzenia dowodów czy uzupełnienia postępowania dowodowego przez sąd drugiej instancji nie jest okolicznością wskazującą na nieważność postępowania. W orzecznictwie przyjmuje się, że strona zostaje pozbawiona możliwości działania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. tylko w sytuacji, gdy doszło do całkowitego pozbawienia jej możliwości obrony jej praw, a zatem w przypadku, gdy znalazła się w sytuacji uniemożliwiającej, a nie tylko utrudniającej lub ograniczającej popieranie przed sądem dochodzonych żądań (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 28 października 1999 r., II UKN 174/00, OSNP 2001, nr 4, poz. 133 oraz z 25 lipca 2013 r., II CZ 19/13).

Zarzut dotyczący pominięcia wniosku dowodowego powodów o przesłuchanie świadków został podniesiony przez powodów w apelacji i został rozpoznany przez sąd drugiej instancji. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że pominięcie tego wniosku dowodowego było uzasadnione, gdyż stan faktyczny sprawy w kwestiach istotnych dla wyrokowania został ustalony w dostatecznym stopniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie wniosku oparte na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11). Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych albo wprost odwołania się do niego, gdyż na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym nie podlegają one badaniu.

Uzasadnienie wniosku skarżących nie odpowiada powyższym wymaganiom, gdyż jest tożsame z uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej i nie zawiera argumentacji wykazującej oczywisty charakter zarzuconych naruszeń prawa, które mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Zarzuty skarżących nie uwzględniają dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych lub stanowią wprost polemikę z nimi, chociaż ustawodawca wyłączył możliwość oparcia skargi na zarzutach dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych lub ocenie dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) i przyjął, że Sąd Najwyższy dokonanyymi ustaleniami byłby związany przy rozpoznawaniu sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego oddalającego powództwo skierowane przeciwko spółce prowadzącej stację diagnostyczną i Powiatowi N., którego starosta wykonuje zadania z zakresu nadzoru nad stacjami diagnostycznymi, nie został przez powodów sprecyzowany po cofnięciu skargi w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego spółki. Tymczasem odpowiedzialność Powiatu w stosunku do powodów oczywiście nie może być wywodzona z tej samej podstawy prawnej co odpowiedzialność spółki i oczywiście nie mogą jej dotyczyć te same podstawy skargi kasacyjnej.

Jakkolwiek ustawodawca w art. 83b ust. 1 i 2 pr. r. dr. przewidział objęcie działania stacji kontroli pojazdów nadzorem starosty, a w zakres kompetencji nadzorczych włączył: 1) przeprowadzanie co najmniej raz w roku kontroli stacji kontroli pojazdów w zakresie: a) zgodności stacji z wymaganiami, o których mowa w art. 83 ust. 3 ustawy, b) prawidłowości wykonywania badań technicznych pojazdów, c) prawidłowości prowadzenia wymaganej dokumentacji; 2) wydawanie zaleceń pokontrolnych i wyznaczenie terminu usunięcia naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia stacji kontroli pojazdów; 3) wydawanie decyzji o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę stacji kontroli pojazdów i skreślenie przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej w sytuacjach określonych w tym przepisie, lecz w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy nie można wnioskować o istnieniu podstaw do wykonania przez organ pozwanego Powiatu kompetencji nadzorczych w stosunku do pozwanej spółki i to w sposób prowadzący do zmiany postawy diagnosty wobec przedstawionego mu do przeglądu pojazdu powodów.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

[dr]

[SOP]

